

WIJ WILLEM ALEXANDER,
BIJ DE GRATIE GODS,
KONING DER NEDERLANDEN,
PRINS VAN ORANJE-NASSAU,
ENZ. ENZ. ENZ.

Besluit van ... houdende regels ter uitvoering van de bijdrage voor de kosten van de strafvordering en slachtofferzorg (Besluit bijdrage kosten strafvordering en slachtofferzorg)

Op de voordracht van Onze Minister van Veiligheid en Justitie van 23 juni 2016, directie Wetgeving en Juridische zaken, nr. 776257;

Gelet op artikel 592d, eerste en tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering en artikel 13 van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens;

De Afdeling advisering van de Raad van State gehoord (advies van ... (datum en nummer));

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Veiligheid en Justitie van ... (datum en nummer);

Hebben goedgevonden en verstaan:

§1. Vaststelling, betalingsregeling, uitstel van betaling en verhaal

Artikel 1

1. De bijdrage aan de kosten voor de strafvordering en slachtofferzorg bedraagt:
- 1°. indien de zaak is geëindigd met toepassing van artikel 9a van het Wetboek van Strafrecht: €0,-;
 - 2°. indien de uitspraak in eerste aanleg is gedaan door een kantonrechter: €375;
 - 3°. indien de uitspraak in eerste aanleg is gedaan door een enkelvoudige kamer: €1.075;
 - 4°. indien de uitspraak in eerste aanleg is gedaan door een meervoudige kamer: €1.975.
2. In afwijking van het eerste lid, onder 2°, bedraagt de bijdrage 50% van de opgelegde onvoorwaardelijke geldboete indien de boete minder dan de op grond van dat artikelonderdeel bepaalde bijdrage bedraagt.

Artikel 2

De verschuldigde bijdrage wordt namens Onze Minister van Veiligheid en Justitie geïnd door het CAK, genoemd in artikel 6.1.1 van de Wet langdurige zorg.

Artikel 3

De beschikking waarbij de verschuldigde bijdrage in rekening wordt gebracht, wordt uiterlijk drie maanden nadat de uitspraak onherroepelijk is geworden verzonden.

Artikel 4

1. In de beschikking, genoemd in artikel 3, wordt een standaardbetalingsregeling voor een betaling in zes maandelijks termijnen aangeboden. De bijdrageplichtige kan binnen de in de beschikking gestelde termijn op de in de beschikking beschreven wijze, aangeven of hij van dit aanbod gebruik zal maken.
2. Indien de bijdrageplichtige onvoldoende betaalmogelijkheden heeft om de bijdrage in de zes maandelijks termijnen van de standaardbetalingsregeling te voldoen, kan op zijn verzoek een individuele betalingsregeling worden getroffen dan wel uitstel van betaling worden verleend.
3. De bijdrageplichtige moet zijn verzoek tot een betalingsregeling dan wel uitstel van betaling doen binnen de in de beschikking gestelde termijn voor betaling en overeenkomstig de in de beschikking beschreven wijze.

Artikel 5

1. Bij het treffen van een individuele betalingsregeling wordt het maandelijks vrij te laten bedrag gerespecteerd.
2. Het maandelijks vrij te laten bedrag wordt vastgesteld overeenkomstig de daarvoor vastgestelde normen.

Artikel 6

1. Voorafgaande aan de inzet van verhaal met en zonder dwangbevel, voert het CAK een inkomens- en vermogenstoets uit om de wenselijkheid daarvan te beoordelen.
2. Bij de inzet van verhaal wordt de beslagvrije voet gerespecteerd.
3. Indien de bijdrage niet kan worden geïnd, wordt bekeken of een individuele betalingsregeling kan worden getroffen. Artikel 5 is van overeenkomstige toepassing.
4. Indien de bijdrageplichtige onvoldoende betaalmogelijkheden heeft voor een betalingsregeling, wordt uitstel van betaling verleend voor een half jaar en wordt halfjaarlijks een inkomens- en vermogenstoets gedaan, om te beoordelen of alsnog kan worden overgegaan tot inning. Indien de bijdrageplichtige geen betaalpotentieel heeft, kan nader uitstel worden verleend. Indien de bijdrageplichtige betaalpotentieel heeft wordt hij, voorafgaande aan de inzet van verhaal, in de gelegenheid gesteld de bijdrage, al dan niet overeenkomstig een betalingsregeling, te voldoen.

Artikel 7

1. Het CAK maakt voor de beoordeling van het verzoek tot aanvraag van een individuele betalingsregeling of uitstel van betaling en de beoordeling van de wenselijkheid van de inzet van verhaal gebruik van:
 - 1°. de door de bijdrageplichtige verstrekte gegevens;
 - 2°. de inkomensgegevens, bedoeld in artikel 21, onder e, van de Algemene wet inzake de rijksbelastingen en van andere door de inspecteur, bedoeld in artikel 2, derde lid, onderdeel b, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen, verstrekte gegevens;
 - 3°. de gegevens, bedoeld in artikel 33, tweede lid, en 35, tweede lid, van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen, voor zover dit inkomens- en vermogensgegevens betreffen.
2. Het CAK vernietigt de gegevens, bedoeld in het eerste lid, en de gegevens, bedoeld in artikel 11c van het Besluit justitiële en strafvorderlijke gegevens, uiterlijk vijf jaar nadat de bijdrage volledig is geïnd dan wel is kwijtgescholden.

§2. Wijze van betaling

Artikel 8

1. De bijdrage wordt voldaan door storting of overschrijving van het verschuldigde geldbedrag op een daartoe bestemde bankrekening als bedoeld in artikel 10, eerste lid. In bijzondere gevallen kan de betaling geschieden op een door het CAK aan te wijzen plaats, dan wel aan een door het CAK aan te wijzen persoon.
2. Degene die betaalt, maakt daarbij op een door het CAK aan te geven wijze melding van de zaak waarop de betaling betrekking heeft.
3. Ingeval bij de betaling niet op de aangegeven wijze melding is gemaakt van de zaak waarop de betaling betrekking heeft, kan het CAK het betaalde bedrag terugstorten op de rekening waarvan het bedrag afkomstig is, of anderszins het bedrag terugbetalen aan de persoon die heeft betaald.

§3. Verantwoording

Artikel 9

Onverminderd de bepalingen in afdeling 10.1.1 van de Algemene wet bestuursrecht en de verantwoording die het CAK moet afleggen aan Onze Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, zendt het CAK aan Onze Minister van Veiligheid en Justitie over de uitvoering van de inning van de bijdrage:

- a. jaarlijks vóór 1 oktober een ontwerp voor de begroting van de in het daaropvolgende kalenderjaar *te innen bijdragen*;
- b. jaarlijks vóór 1 oktober een jaarplan;
- c. ieder kwartaal een rapportage over de uitvoering van deze regeling;
- d. jaarlijks vóór 1 april een verslag van de werkzaamheden, het gevoerde beleid en de doelmatigheid en de doeltreffendheid van zijn werkzaamheden en werkwijze, in het bijzonder in het afgelopen kalenderjaar.

Artikel 10

1. Het CAK draagt zorg voor de opening van een of meer bankrekeningen die uitsluitend zijn bestemd voor de betaling van de bijdrage aan de strafvordering en slachtofferzorg.
2. De bestuursvoorzitter van het CAK is belast met het beheer van de bankrekeningen. Hij draagt er zorg voor dat de ontvangen gelden periodiek worden overgemaakt op een daartoe bestemde bankrekening van het ministerie van Veiligheid en Justitie.
3. Onze Minister van Veiligheid en Justitie kan nadere voorschriften stellen omtrent het beheer van de in het eerste lid bedoelde bankrekeningen en de in verband daarmee te voeren administratie.

Artikel 11

Het CAK doet op de door Onze Minister van Veiligheid en Justitie te bepalen wijze jaarlijks opgave van de uitvoering van de in artikel 10 bedoelde voorschriften en van de met het oog op de toepassing van dit besluit verrichte accountantscontrole.

§4. De kosten van verhaal

Artikel 12

1. De kosten van het verhaal worden op gelijke voet als de bijdrage verhaald op de bijdrageplichtige. Onder de kosten van verhaal zijn begrepen de invorderingskosten.
2. De kosten van verhaal, voor zover zij niet betreffen de invorderingskosten, worden berekend overeenkomstig de bij het Besluit tarieven ambtshandelingen gerechtsdeurwaarders vastgestelde tarieven.
3. De omvang van de invorderingskosten wordt bepaald bij ministeriële regeling.

Artikel 13

In het Besluit justitiële en strafvorderlijke gegevens wordt na artikel 11b een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 11c

De justitiële gegevens, bedoeld in artikel 6 en artikel 7, eerste lid, onder j, k en l, worden desgevraagd aan het CAK verstrekt ten behoeve van de vaststelling en de inning van de bijdrage voor de strafvordering en slachtofferzorg, bedoeld in artikel 592b van het Wetboek van Strafvordering.

Artikel 14

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit bijdrage kosten strafvordering en slachtofferzorg.

Artikel 15

Dit besluit treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

De Minister van Veiligheid en Justitie,

NOTA VAN TOELICHTING

Dit besluit voorziet in een nadere regeling van de bijdrage aan de kosten van de strafvordering en slachtofferzorg. In het besluit wordt de hoogte van de bijdrage geregeld en wordt het CAK aangewezen als de organisatie die de bijdrage namens de Minister van Veiligheid en Justitie zal vaststellen en innen. Daarnaast worden nadere voorschriften gegeven voor de inningsprocedure. Deze voorschriften gelden in aanvulling op de regels in artikel 592b e.v. van het Wetboek van Strafvordering en de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Eveneens worden regels gesteld over de verantwoording van het CAK aan de Minister van Veiligheid en Justitie. Tot slot, wordt in dit besluit voorzien in de mogelijkheid van de verstrekking van justitiële gegevens aan het CAK ten behoeve van de inning van de bijdrage.

Adviezen

Een concept van dit besluit is voorgelegd aan het openbaar ministerie (OM), de Raad voor de rechtspraak (Rvdr), de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak (NVvR), de Nationale Politie (NP), de Nederlandse Orde van Advocaten (NOvA), de Raad voor strafrechtstoepassing en jeugdbescherming (RSJ) en het College bescherming persoonsgegevens (Cbp; thans de Autoriteit Persoonsgegevens). Daarnaast is overeenkomstig artikel 96 van de Comptabiliteitswet 2001 (schriftelijk) overleg gevoerd met de Algemene Rekenkamer (AR). Van het OM, de Rvdr, de NVvR, de RSJ en het Cbp is een reactie ontvangen. Ook de AR heeft mij een schriftelijke advies gestuurd. De toegestuurde adviezen zien ook op een concept van het uitvoeringsbesluit bijdrage voor verblijf in een justitiële inrichting. Het wetsvoorstel waaraan dat conceptbesluit uitvoering zou geven, is ingetrokken (zie *Kamerstukken II 2015/16, 34 068, nr. 16 en Kamerstukken I 2015/16, 34 068, E*). Dit betekent dat het uitvoeringsbesluit bijdrage voor verblijf in een justitiële inrichting niet wordt voortgezet. In deze toelichting zal ik enkel ingaan op de opmerkingen uit de adviezen die (mede) betrekking hebben op het onderhavige besluit.

Het OM heeft aangegeven geen aanleiding te zien tot het maken van op- of aanmerkingen bij het besluit. Ook de Rvdr ziet - op een tekstuele opmerking na over het niet voortgezette uitvoeringsbesluit bijdrage voor verblijf - eveneens geen aanleiding tot het maken van opmerkingen.

De NVvR geeft een korte samenvatting van het advies dat zij bij het wetsvoorstel hebben gegeven. Op dat advies is reeds in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel (*Kamerstukken II 2014/15, 34 067, nr. 3*) ingegaan. Ten aanzien van onderhavig besluit vraagt de NVvR allereerst aandacht voor personen die in detentie verblijven op het moment dat de bijdrage wordt vastgesteld. De NVvR geeft aan dat zij verwacht dat slechts weinig gedetineerden beschikken over een zodanig vermogen dat zij tijdens de detentie de bijdrage zullen kunnen voldoen en adviseert om in dergelijke gevallen met de daadwerkelijke inning van de bijdrage te wachten tot na afloop van de detentie.

Zoals uit de cijfers opgenomen in de brief van 22 mei 2015 aan de Tweede Kamer (*Kamerstukken II 2014/15, 34 067, nr. 9*) blijkt, zal slechts een beperkt gedeelte van de bijdrageplichtigen in detentie verblijven. Het overgrote gedeelte van de gedetineerden verblijft bovendien slechts kort in detentie. Op het moment dat de bijdrage is vastgesteld en de inning aanvangt, zijn zij dus mogelijk alweer uit detentie. Voor zover bijdrageplichtigen in detentie verblijven op het moment dat de hoogte van de bijdrage wordt vastgesteld en (daardoor) onvoldoende middelen hebben om de bijdrage te voldoen, zal aan hen uitstel van betaling worden verleend. Met de daadwerkelijke inning

wordt dan pas na afloop van de detentie gestart. Bij vermogende gedetineerden kan wel reeds terwijl zij in detentie verblijven worden gestart met de inning van de bijdrage. De NVvR vraagt voorts aandacht voor de mogelijkheid tot het treffen van een betalingsregeling. Deze mogelijkheid wordt in artikel 4 van dit besluit nader uitgewerkt. Zoals in artikel 4 aangegeven zal de bijdrageplichtige binnen de in de beschikking aangegeven termijn moeten aangeven of hij gebruik wil maken van de standaardbetalingsregeling. Ook kan bij binnen een in de beschikking gestelde termijn een verzoek tot een individuele betalingsregeling doen. In de beschikking zal worden uitgegaan van een termijn van zes weken. De NVvR verzoekt deze termijn van een nadere toelichting te voorzien en deze termijn te verruimen.

Artikel 4:87 Awb, dat van toepassing is op de inning van de bijdrage, bepaalt dat betaling binnen zes weken na bekendmaking van de beschikking moet geschieden. Na die periode kan het CAK dus invorderingsmiddelen gaan inzetten. Om onnodige inzet van invorderingsmiddelen te voorkomen, is het van belang dat de bijdrageplichtige reeds voor die tijd heeft aangegeven van een betalingsregeling gebruik te willen maken. Overigens betekent dit niet dat wanneer de inning eenmaal is gestart het niet langer mogelijk is om alsnog een (individuele) betalingsregeling te treffen. Voorafgaande aan de inzet van invorderingsmiddelen zal het CAK een inkomens- en vermogenstoets doen. Indien daaruit blijkt dat de bijdrageplichtige te weinig betalingspotentieel heeft om de bijdrage (in één keer) te voldoen, kan met hem alsnog een betalingsregeling worden overeengekomen of kan aan hem uitstel van betaling worden verleend. Naar aanleiding van het advies van de NVvR is dit in artikel 6 verduidelijkt.

De NVvR adviseert voorts aandacht in de toelichting te besteden aan de kantonstrafrechtspraktijk waarbij aan personen vanwege hun beperkte financiële positie een taakstraf wordt opgelegd in plaats van een onvoorwaardelijke geldboete. Artikel 1, tweede lid, van dit besluit is op hen niet van toepassing.

Graag wil ik vooropstellen dat er voor de rechter verschillende aanleidingen kunnen bestaan om een taakstraf op te leggen. Voor zover een bijdrageplichtige (aan wie een taakstraf is opgelegd) een beperkte financiële positie heeft, voorziet dit besluit in nadere regels over de voorzieningen om daarmee rekening te houden. Het gaat dan om de nadere regeling die in dit besluit wordt gegeven voor het afsluiten van een standaardbetalingsregeling, een individuele betalingsregeling en het verlenen van uitstel van betaling (zie ook de toelichting op de artikelen 3 tot en met 7). In de wet (artikelen 592e en 592f Sv) is bovendien de mogelijkheid opgenomen de bijdrage – indien aan de voorwaarden daarvoor wordt voldaan – (gedeeltelijk) kwijt te schelden.

De NVvR adviseert in de toelichting aandacht te besteden aan de situatie waarin bij een hoger beroep tegen een uitspraak van de kantonrechter de hoger beroepsrechter een lagere boete oplegt dan de kantonrechter in eerste aanleg. Met de NVvR ben ik van mening dat in dat geval bij de toepassing van artikel 1, tweede lid, van dit besluit uitgegaan moet worden van de geldboete die is opgelegd door de hoger beroepsrechter. Dit is in artikel 1, tweede lid, tot uitdrukking gebracht door te bepalen dat de bijdrage 50% van de *opgelegde* onvoorwaardelijke geldboete bedraagt.

Tot slot vraagt de NVvR om aandacht te besteden aan de verhouding tussen de werkzaamheden van het CJIB en het CAK door te verduidelijken in welke volgorde de geldbedragen door deze instanties worden geïnd.

Wanneer zowel het CJIB als het CAK een vordering heeft op de betrokkene, zijn dat vorderingen met een zelfstandige grondslag, die in beginsel ook via een afzonderlijk inningsproces geïnd worden. Er zijn geen afspraken gemaakt tussen het CJIB en het CAK over voorrang van vorderingen van de ene respectievelijk de andere instantie. Wel zal het CAK het bestaan van meerdere vorderingen – waaronder eventuele vorderingen van het CJIB – meewegen bij beslissingen over het treffen van een individuele betalingsregeling of het verlenen uitstel van betaling.

De RSJ gaf aan te volstaan met het verwijzen naar het advies bij het wetsvoorstel bijdrage voor verblijf in een justitiële inrichting. Dat advies is reeds in de memorie van toelichting bij dat wetsvoorstel (*Kamerstukken II 2014/15, 34 068, nr. 3*) van een reactie voorzien. De zorgen van de RSJ zagen voornamelijk op de doelgroep gedetineerden. Het wetsvoorstel bijdrage voor verblijf is ingetrokken (zie *Kamerstukken II 2015/16, 34 068, nr. 16* en *Kamerstukken I 2015/16, 34 068, E*), waarmee aan deze zorgen van de RSJ tegemoet is gekomen.

Het Cbp wijst op de passage in deze toelichting waarin wordt aangegeven dat ook de bijdrageplichtige zelf gegevens aan het CAK moet verstrekken ter onderbouwing van zijn verzoek tot een individuele betalingsregeling of uitstel van betaling (zie de toelichting op de artikelen 3 tot en met 7). Als voorbeeld van dergelijke gegevens worden genoemd gegevens over zorgkosten, woonlasten en andere schulden. Het Cbp adviseert om in de toelichting te verduidelijken welke gegevens specifiek worden bedoeld en aan te geven aan welke andere gegevens nog gedacht kan worden.

In artikel 7 van dit besluit is bepaald dat het CAK bij de beoordeling van een verzoek om een betalingsregeling of uitstel van betaling en alvorens invorderingsmiddelen in te zetten een inkomens- en vermogenstoets doet. Over het algemeen zullen de inkomensgegevens die worden aangeleverd door de belastingdienst, het UWV en de SVB voldoende zijn. Met name in die gevallen waarin de bijdrageplichtige zelf aangeeft dat er nog andere factoren meegewogen moeten worden, bijvoorbeeld wanneer hij hoge zorgkosten of hoge schulden heeft, ligt het voor de hand dat de bijdrageplichtige ook zelf aanvullende gegevens aanlevert ter onderbouwing daarvan. Het gaat dan om gegevens waaruit blijkt dat bijvoorbeeld sprake is van hoge zorgkosten of schulden waardoor het voor de betrokken niet mogelijk is de bijdrage (in een keer) te voldoen, de hoogte daarvan en eventuele afspraken die reeds gemaakt zijn ter aflossing van die bedragen. Wanneer de bijdrageplichtige uit zichzelf niet voldoende gegevens verstrekt, moet het CAK in de gelegenheid zijn de bijdrageplichtige te vragen om nadere gegevens. Er is niet gekozen voor een limitatieve opsomming van de gegevens die kunnen worden opgevraagd, omdat op voorhand niet is te voorzien welke omstandigheden door de bijdrageplichtige worden aangedragen ter onderbouwing van zijn verzoek. De gegevens die kunnen worden verlangd van de bijdrageplichtige worden evenwel beperkt door het doel waarvoor zij gevraagd mogen worden, namelijk ten behoeve van het oordeel van het CAK over de wenselijkheid van het treffen van een betalingsregeling, het verlenen uitstel van betaling of de wenselijkheid van het inzetten van invorderingsmiddelen.

In het advies van het Cbp heb ik aanleiding gezien om te voorzien in bewaartermijnen voor de inkomens- en vermogensgegevens en de gegevens die het CAK van de Justitiële Informatiedienst ontvangt. Deze gegevens mogen op grond van artikel 7, tweede lid, van dit besluit worden bewaard tot vijf jaar nadat de bijdrage volledig is geïnd dan wel is kwijtgescholden. Met deze bewaartermijn wordt aangesloten bij de bewaartermijnen conform artikel 10 Wbp die het CAK hanteert ten aanzien van persoonsgegevens die het verwerkt op basis van verwante regelingen die door het CAK worden uitgevoerd. Het bewaren van de gegevens is noodzakelijk voor het afleggen van verantwoording over de taakuitoefening door het CAK. Ook is de termijn noodzakelijk wanneer het CAK op een later moment door een bijdrageplichtige wordt benaderd, bijvoorbeeld omdat hij achteraf alsnog van mening is dat de bijdrage onterecht is opgelegd of dat hij voor kwijtschelding in aanmerking had moeten komen. Het is in dergelijke gevallen van belang om ook de onderliggende gegevens te kunnen raadplegen om een dergelijk verzoek te kunnen beoordelen. Ook kunnen de gegevens van belang zijn wanneer achteraf blijkt dat een persoon wiens bijdrage is kwijtgescholden onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt. Een hernieuwde beoordeling op basis van alle relevante gegevens is dan noodzakelijk. De termijn van vijf jaar sluit aan bij de verjaringstermijn die geldt voor een bestuursrechtelijke geldschuld (zie artikel 4:104 Awb).

De AR geeft aan te constateren dat er gestreefd wordt naar een heldere sturingsrelatie tussen het ministerie van Veiligheid en Justitie (opdrachtgever), het CAK (opdrachtnemer) en het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (eigenaar).

De AR geeft aan het belangrijk te vinden dat de sturingsrelatie – in aanvulling op de bepalingen in §3 van dit besluit - wordt vastgelegd in werkafspraken. Aan dit advies zal gevolg worden gegeven.

Hoogte bijdrage (artikel 1)

In artikel 1 wordt de hoogte van de bijdrage bepaald.

In het voorgestelde artikel 592b van het Wetboek van Strafvordering is bepaald dat indien de zaak is geëindigd met oplegging van een straf of maatregel door de rechter of met toepassing van artikel 9a van het Wetboek van Strafrecht, de gewezen verdachte een bijdrage aan de kosten van de strafvordering en de slachtofferzorg betaalt. Dit betekent dat ook personen die worden veroordeeld, maar aan wie geen straf of maatregel wordt opgelegd, in beginsel verplicht zijn een bijdrage te betalen. De reden hiervoor is dat met hun veroordeling is komen vast te staan dat zij het strafbare feit hebben gepleegd, waarvan de kosten die zijn gemaakt voor de strafvordering het gevolg zijn. Hier is niettemin sprake van een bijzondere situatie. De rechter heeft in bijzondere omstandigheden aanleiding gezien om van strafoplegging af te zien. Daarom is de bijdrage die veroordeelden aan wie geen straf of maatregel is opgelegd bepaald op €0,-. Voor kantonzaken geldt een bedrag van €375,-. Dit bedrag wordt gematigd wanneer een onvoorwaardelijke geldboete wordt opgelegd die lager is dan dit bedrag. In dat geval bedraagt de bijdrage 50% van de geldboete (zie artikel 1, tweede lid). Dit brengt de gemiddelde bijdrage voor de kantonrechter op €210,-. De bijdrage die verschuldigd is bij een veroordeling door een enkelvoudige kamer zal €1.075,- bedragen en de bijdrage bij een veroordeling door een meervoudige kamer €1.975.

CAK (artikel 2)

De verschuldigde bijdrage wordt namens de Minister van Veiligheid en Justitie geïnd door het CAK, genoemd in artikel 6.1.1 van de Wet langdurige zorg. Het CAK zal ook de bezwaren behandelen en optreden in beroepszaken. De uitvoering geschiedt onder volledige ministeriële verantwoordelijkheid. Ik acht dit van belang gelet op de aard van de gegevens die nodig zijn voor de uitvoering van de regeling (justitiële en strafvorderlijke gegevens (onherroepelijke veroordelingen) en inkomens- en vermogensgegevens), de doelgroep van de regeling en een adequate uitvoering van de persoonsgerichte incassostrategie (zie hierover hieronder, onder inningsproces). Op grond van afdeling 10.1.1 van de Awb kan de Minister van Veiligheid en Justitie algemene en bijzondere aanwijzingen geven aan het CAK (zie artikel 10:6 Awb).

Inningsproces (artikelen 3 tot en met 7)

De belangrijkste inningsvoorschriften zijn reeds opgenomen in de wet; zie Titel 4.4 van de Awb en artikel 592d van het Wetboek van Strafvordering. In dit besluit wordt voorzien in enkele nadere regels.

Artikel 3 bepaalt de termijn waarbinnen het CAK het bijdrage moet vaststellen. Het CAK moet de bijdrage vaststellen binnen drie maanden nadat de uitspraak onherroepelijk is geworden.

Op grond van artikel 4:94 Awb kan uitstel van betaling worden verleend of een betalingsregeling worden getroffen. In de beschikking waarin de hoogte van de bijdrage wordt vastgesteld, wordt in verband met de beperkte inkomens- en vermogenspositie van een deel van de doelgroep een standaardbetalingsregeling aangeboden (zie artikel 4). De betalingsregeling houdt in dat de bijdrage in zes maandelijkse termijnen kan worden betaald. De bijdrageplichtige kan op de in de beschikking beschreven wijze aangeven of hij gebruikmaakt van dit aanbod. Hij hoeft daarvoor geen aanvullende gegevens over zijn inkomen aan het CAK te verstrekken. Op deze manier wordt op een laagdrempelige manier voorzien in een oplossing voor de gevallen waarin de bijdrageplichtige de bijdrage niet in één keer kan voldoen. In voorkomende gevallen is evenwel verder maatwerk geboden. In die gevallen waarin de standaardbetalingsregeling geen soelaas biedt, kan derhalve ook een individuele betalingsregeling worden getroffen of uitstel van betaling worden verleend. De

bijdrageplichtige moet daartoe een verzoek doen binnen de termijn waarin de beschikking moet worden betaald (binnen zes weken na bekendmaking van de beschikking; zie artikel 4:87 Awb). Bij de beoordeling van dit verzoek zal het CAK een inkomens- en vermogenstoets verrichten op basis van opgevraagde inkomens- en vermogensgegevens van de belastingdienst, het UWV en de SVB. Ook de bijdrageplichtige zelf zal gegevens aan het CAK moeten verstrekken ter onderbouwing van zijn verzoek (zie artikel 7). Het gaat dan om gegevens die relevant kunnen zijn voor het oordeel of een betalingsregeling of uitstel van betaling aangewezen is, zoals gegevens over zorgkosten, woonlasten en andere schulden.

Voor de bepaling van het maximaal te innen maandbedrag bij een betalingsregeling, zal rekening worden gehouden met het vrij te laten bedrag per maand. Dit zal worden berekend overeenkomstig de Recofa-methode (zie artikel 5). De Recofa-methode is een rekenmethode ontwikkeld door een landelijke werkgroep van rechters-commissarissen in faillissementen (de Recofa). De rekenmethode wordt periodiek aangepast aan de gewijzigde normen. Het doel van de methode is dat alle schuldhulpverleners het vrij te laten bedrag op dezelfde manier berekenen. Het bedrag zal in ieder geval zo hoog zijn als de beslagvrije voet. Indien naar aanleiding van de berekening van het vrij te laten bedrag blijkt dat de bijdrageplichtige geen enkele afdracht kan doen, zal uitstel van betaling worden verleend.

Wanneer een bijdrageplichtige de bijdrage niet binnen de in de beschikking gestelde termijn voldoet, volgt een aanmaning; zie artikel 4:112 van de Awb.

Wanneer de bijdrageplichtige de bijdrage ook niet binnen de in de aanmaning gestelde termijn voldoet, kan op grond van artikel 592d, vijfde lid, jo. de artikelen 575, eerste, vierde en vijfde lid, en 576, eerste tot en met vijfde en zevende lid, van het Wetboek van Strafvordering verhaal met en zonder dwangbevel worden genomen op voorwerpen respectievelijk inkomsten van de bijdrageplichtige. Dit besluit voorziet in enkele aanvullende regels over de uitvoering van het verhaal. In artikel 6, eerste lid, wordt bepaald dat voorafgaande aan de inzet van verhaal eerst een inkomens- en vermogenstoets wordt uitgevoerd door het CAK. Het CAK kan daartoe gegevens opvragen bij de belastingdienst, het UWV en de SVB en gebruikmaken van door de bijdrageplichtige verstrekte gegevens (zie artikel 7). Op basis van deze toets wordt bepaald of de inzet van het verhaal wenselijk is. Zo wordt voorkomen dat (dure) invorderingsmiddelen worden ingezet tegen personen die wel willen, maar niet kunnen betalen. Wanneer uit de inkomens- en vermogenstoets blijkt dat de bijdrageplichtige de bijdrage niet (in één keer) kan voldoen, wordt met hem in overleg getreden over een betalingsregeling of wordt hem uitstel van betaling verleend.

Wanneer de inkomens- en vermogenspositie van de bijdrageplichtige zodanig is dat er geen reden is om af te zien van verhaal, wordt bij dat verhaal de beslagvrije voet (zie artikel 475c van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering) gerespecteerd. Dit is geëxpliciteerd in artikel 6, tweede lid. Hiermee wordt gewaarborgd dat de bijdrageregeling niet tot gevolg heeft dat de bijdrageplichtige niet meer in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Wijze van betaling (artikelen 8 en 10)

De bijdrage wordt voldaan door storting of overschrijving van het verschuldigde bedrag op een daartoe bestemde bankrekening (zie artikel 4:89 van de Awb en artikel 8). Degene die betaalt – en dat kan ook een ander dan de bijdrageplichtige zelf zijn – moet daarbij op een door het CAK aan te geven wijze melding maken van de bijdrage waarop de betaling betrekking heeft. Dit is van belang voor een goede verwerking van de betaling. Op de factuur wordt altijd duidelijk vermeld op welke wijze de betaling moet worden voldaan en welk betalingskenmerk moet worden opgegeven. Wanneer dat kenmerk ontbreekt, kan het CAK de bijdrage terugstorten of anderszins terugbetalen.

Voor zover vervolgens niet binnen de gestelde termijn alsnog wordt betaald onder een juiste vermelding, zal verzuim ontstaan (artikel 4:97 e.v. Awb) en zal de bijdrageplichtige worden aangemaand (artikel 4:112 Awb).

Voor de bijdrage zullen een of meerdere afzonderlijke bankrekeningen worden geopend, die uitsluitend bestemd zullen zijn voor de bijdrageregeling (artikel 10, eerste lid). Periodiek zullen de opbrengsten van de bijdrageregelingen worden overgemaakt naar het ministerie van Veiligheid en Justitie (artikel 10, tweede lid).

Verantwoording (artikelen 9 en 11)

Omdat de regeling in mandaat wordt uitgevoerd ('namens'), kan de Minister van Veiligheid en Justitie hen algemene en bijzondere aanwijzingen geven (zie artikel 10:6 Awb). Onverminderd deze bepalingen, worden in dit besluit enkele regels opgenomen over de periodieke verantwoordingsplichten van het CAK aan de Minister. Deze regels staan los van de verantwoordingsplichten die het CAK heeft ten opzichte van de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport ten aanzien van het beheer en de uitvoering van de zorgregelgeving (artikel 9, aanhef).

Jaarlijks legt het CAK verantwoording af over het beheer van de bankrekeningen waarop de bijdragen worden gestort en de overgemaakte bedragen (artikel 11).

Kosten van verhaal (artikel 12)

De kosten van verhaal, waaronder de invorderingskosten worden begrepen, worden op gelijke wijze verhaald als de bijdrage. De omvang van de invorderingskosten wordt bepaald bij ministeriële regeling. De overige kosten van verhaal worden, zoals gebruikelijk, berekend overeenkomstig het Besluit tarieven ambtshandelingen gerechtsdeurwaarders.

Justitiële en strafvorderlijke gegevens (artikel 13)

Voor de uitvoering van de bijdrageregeling heeft het CAK bepaalde justitiële gegevens nodig. Het gaat naast gegevens over de naam en woonplaats van de bijdrageplichtige, met name om de gegevens betreffende de aanvang en beëindiging van de vrijheidsstraf of vrijheidsbenemende maatregel. Aan de hand van die gegevens kan de hoogte van de bijdrage (die afhankelijk is van de rechter die in eerste aanleg uitspraak heeft gedaan) worden bepaald en het moment waarop de beschikking moet worden verzonden (na het onherroepelijk worden van de uitspraak). In artikel 11c van het Besluit justitiële en strafvorderlijke gegevens (Bjsg) wordt geregeld dat de Justitiële Informatiedienst deze gegevens aan het CAK kan verstrekken. Daarbij is voorzien in een strikte doelbinding. De gegevens mogen slechts worden verstrekt ten behoeve van de vaststelling en inning van de bijdrage. Daarnaast is de set van gegevens die verstrekt kunnen worden beperkt tot die gegevens die noodzakelijk zijn voor de vaststelling en inning. Het gaat om de gegevens opgesomd in de artikelen 6 en 7, eerste lid, onder j, k en l, van het Bjsg.

De Minister van Veiligheid en Justitie,